

vare haabløse, saa vilde han svare, at mine Anstrengelser vare haabløse for at hævde mine Anskuelse, men paa hvilken Maade gjorde den højtærede Finansminister dette? Han gjorde det paa den Maade, at han i Dag som forleden polemiserede imod noget, som jeg aldrig har sagt, nemlig imod den Paastand, at der i det hele taget skulde være lagt en større Byrde paa Folk med under 3,000 Kr.s Indtægt end paa dem med over 3,000 Kr.s Indtægt, at Stigningen i det hele taget skulde være større forneden end foroven. Men dette er hverken i vor Betænkning eller i vore Taler nogetsteds fremsat. Det, vi derimod have paastaet, er, at Forsvarsskatten udstrækkes til en bestemt Gruppe af nye Skatteydere, nemlig Skatteyderne med mellem 2,000 og 3,000 Kr.s Indtægt og til Formuegruppen under 15,000 Kr., de 150,000, som ikke komme til at nyde godt af det Bortfald af Skat, som begunstiger dem, der have en Formue paa under 10,000 Kr. og ikke betale Indkomstskat. Denne Paastand er ikke til at rokke. Den højtærede Finansminister tager her bestandig det Standpunkt, at han siger, at vi anføre tilfældige Tal. Men deri er der intet som helst rigtigt; vi tage det netop gruppevis, vi tage de Grupper, der ligge mellem 2,000 og 3,000 Kr. og sammenligne dem med Grupperne 3,000—4,000 Kr. og 4,000—6,000 Kr. helt op over 15,000 Kr., og der kunne vi paa Papiret paavise, at vor Beregning er den rigtige, at hvad vi sige, holder Stik. Jeg tror vedblivende, at det er haabløs Gerning at benægte det, thi hvis man skal benægte det, skal man være enig om at benægte det, og den højtærede Finansminister er jo ikke enig med sine nære Hjælpere og Støtter her i Tinget, den lille Højregruppe, som har antaget Tillægsordet: den „moderate“ Højregruppe. Til Trods for, at de i øvrigt staa Ministeriet saa nær i Opfattelse netop paa dette Punkt, have de bekræftet den Anskuelse, som er hævdet fra vor Side, og have sagt, at det kan ikke nytte at bestride den.

Dernæst gjorde den højtærede Finansminister nogle Bemærkninger til mig i Sammenhæng med den Skatteskala, som er foreslaaet fra vor Side. Jeg har allerede nogle Gange fremhævet, at jeg synes, at den højtærede Finansminister paa nogle Punkter er dunkel i sine Udtalelser. Den højtærede Finansminister sagde til mig, at naar jeg spurgte ham, saa saa jeg saa uskyldig ud, at man næsten kunde tro, at der ikke laa noget ondt i det. Jeg tør maaske sige til den højtærede Finansminister, at naar han er allermest dunkel, hvad han

virkelig en Gang imellem er — det er jo ikke altid, at han er dunkel, han kan være en meget behagelig Modstander at diskutere med —, saa ser han saa højtidelig, saa alvorlig og saa troskyldig ud, at man næsten kunde tro, at der var Mening i det, han siger. Men det forekommer mig rigtignok, at i nogle af disse Tilfælde er det forfærdelig svært at faa fat paa Meningen, og jeg kan ikke nægte, at dette gælder med Hensyn til denne Skala og forøvrigt ogsaa med Hensyn til den højtærede Finansministers parlamentariske Opfattelse, som han nu har udviklet den i de sidste Dage. Hvad er det, vi ville gøre efter vore Forslag? Vi sige, at der skal paalægges 4½ Mill. Kr. i nye Skatter. Det ere vi villige til at være med til. Disse 4½ Mill. Kr. tage vi ved Paalæg paa de Personer, som have over 7,000 Kr. i Indkomst og over 40,000 Kr. i Formue, som have ¼ af Landets samlede skattepligtige Indtægt og ⅔ af Landets skattepligtige Formue. Vi gøre dernæst dette, at for Gruppen under 2,000 Kr. foreslaa vi en betydelig Lettelse, hvorfor Pengene indvindes ved Skat paa Aktieselskaber, ikke paa deres Indtægt i og for sig, men paa den Del deraf, som overstiger 4 pCt til Aktionærerne. Og saa sige vi endelig, at for Gruppen fra 2,000 til 7,000 Kr. blive Forholdene nogenlunde uforandrede, med nogen Nedsættelse for dem, der ere længst nede mod de 2,000 Kr.

Det er dette System, om hvilket den højtærede Finansminister siger, at det er socialt set det uretfærdigste System, der har været fremsat Forslag om her i Rigsdagen, og det gentager han her i Dag. Det er et udemokratisk System, siger han. Hvis han sagde, at det er et System i saa yderliggaaende demokratisk Retning, at Aristokratiet maa vride sine Hænder i Rædsel ved at se noget saadant, kunde jeg forstaa hans Tanke, men naar han siger, at dette er udemokratisk, saa véd jeg ikke, hvilken Mening den højtærede Finansminister forbinder med Ordet udemokratisk. Er det udemokratisk til de gamle Skatter, der ramme saa tungt nedad, at paalægge en Tillægsbyrde helt oppe i Toppen, paa de Mennesker, som ere de rigeste og bedst stillede her i Landet? Jeg siger, jeg kunde bedre forstaa den højtærede Finansminister, hvis han sagde, at det var altfor yderliggaaende demokratisk; men jeg vilde ikke kunne give ham Ret i det. Han brugte for et Øjeblik siden den Vending, at dette var en „delvis Konfiskation“. Ja, „delvis Konfiskation“ er en Betegnelse, der kan forstaaes paa mange Maader. Man kan sige, at enhver Skat er mere eller mindre